

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085651744/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

fulde Omfang, men kun at være optagne af Harme over, at den øvrige Verdens Samariter ingenlunde iler den tilskadekomne til Hjælp, men snarere vender sig bort fra ham med et: Du ligger paa dine Gerninger! De forstaar heller ikke, at Ententens Folk ignorerer de ivrigt fremførte tyske Udkast til Udformning af »Folkenes Forbund«, der fra Oktoberkapitulationen at regne propaganderedes, ikke uden Understregning af, at først, naar Tyskerne kom med til praktisk at uddybe den store Tanke, kunde der blive noget rigtigt ud af den.

Der var heri noget af den naive Selvglæde og Selvovervurdering, der unægtelig er et generende Træk i tysk Karakter, og som altsaa viste sig ypperligt at have overlevet Ødelæggelsen af Militarismen, der naturligvis fremstilledes som Fader ogsaa til *denne* nationale Svaghed. Den er tværtimod paa ingen Maade karakteristisk for Militarismen. De »før-militaristiske« tyske Aandsheroer saavel som den sidste Menneskealders antimilitaristiske Forretningsmænd har i rigt Maal gennem »überschwänglich« Fremhæven af tysk Geni, Intelligens og Forretningsdygtighed, kompromitteret tysk Aand overfor den øvrige Verden. Ja selv efter skærpede Vaabenstilstandsbetingelser af den mest ydmygende Art, under de tyske Regeringers store Nød og Kvide med blot at holde Orden i eget Hus og dæmme op for Udsigterne til snarlig Hungersnød skrev den nye Tids Social-

demokrater — f. Eks. i »Vorwärts« d. 26. Februar — med Stolthed om, at Tyskernes *forestaaende* Dannelse af en ny social Ordning er »et Verdensanliggende«, hvis Virkninger »ingen Kulturnation vil kunne unddrage sig«, og hvor man sikkert nu over hele Verden vilde »tiltro Tyskernes Videnskabelighed, Organisations- og Stabilitetssans Evnen til at skabe de mest egnede Former for det nye Samfundsliv og de bedste Metoder til at *føre dem videre ud i Verden*«. »De tyske Lovgivere«, hedder det videre, »maa altsaa gøre sig klart«, at de opnaar »den lige saa sjældne som værdifulde Lejlighed til at fremme *hele Menneskehedens* sociale og kulturelle Fremskridt ved at indføre Institutioner af forbilledlig Karakter«. Som om slige Ord ikke var det bedste Middel til at faa den øvrige Verden til af alle Kræfter at stritte imod at følge selv de muligvis allerbedste Forbilleder! — *Naturam furca pellas ex* — hun kommer dog igen, den Hex!

Og det »nye Tyskland«, der mener at have overvundet »Militarismen«, ikke blot hos sig selv, men gennem sin — vel at mærke *sin* — Tilslutning til Wilsonprogrammet i hele den øvrige Verden, synes foreløbig i hvert Fald at maatte regne med, at ogsaa Militarismens »Hex« er noget sejglivet; Spørgsmaalet er kun, hvem der rider den eller bliver redet af den under de nye Former, den kan komme til at antage.